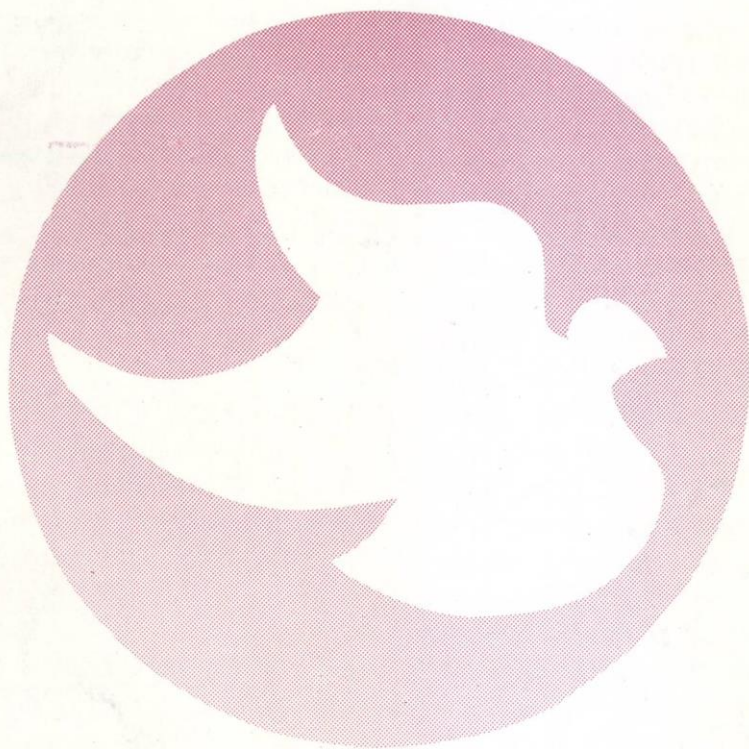

ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

*«Ελάβετε Πνεύμα Ἅγιον
αφού επιστεύσατε;»*

Πράξεις 10' 2

Ιανουάριος-Απρίλιος 1991, Έτος 6ο, Τεύχος 40ο

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΑΣ**

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΗΣ **ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** **ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ**

Το Πιστεύω της Αποστολικής Εκκλησίας Πεντηκοστής Ελλάδας στηρίζεται επάνω στον αλάνθαστο Λόγο του Θεού.

ΠΙΣΤΕΥΕΙ:

- στην Αγία Γραφή σαν το μόνο αληθινό και Θεόπνευστο Βιβλίο.
- σε ένα Θεό: Πατέρα, Υιό και Άγιο Πνεύμα, τρισυπόστατο, ομοούσιο και ισοδύναμο στη δόξα.
- ο Ιησούς Χριστός είναι ο Άναρχος Υιός του Θεού, Ομοούσιος με τον Πατέρα· ενσαρκώθηκε απο το Άγιο Πνεύμα μέσω της Παρθένου Μαρίας, σταυρώθηκε, αναστήθηκε την τρίτη ημέρα, αναλήφθηκε, κάθησε στα δεξιά του Πατέρα και μεσιτεύει για τους πιστούς.
- ο μόνος τρόπος σωτηρίας είναι η μετάνοια και η πίστη στο λυτρωτικό έργο του Χριστού επάνω στο σταυρό.
- το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται από τον Πατέρα, αποστέλλεται από τον Υιό και ενεργεί δυναμικά στους πιστούς.
- όποιος μετανοήσει και πιστέψει στο Χριστό πρέπει να βαπτιστεί στο νερό.
- στο βάπτισμα με το Άγιο Πνεύμα σαν μία ξεχωριστή πείρα από την αναγέννηση, όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων β' 4.
- στην ανάσταση των πιστών σε αιώνια ζωή και στην αιώνια καταδίκη των απίστων.

Τεύχος 40ο

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ **Ο** **ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ**

Εκδότης
ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΑΣ

Συντάσσεται από Επιτροπή:
Β. Ασαρίδης, Ουρ. Γκούμα, Π. Κατριώσης,
Φ. Σιδηρόπουλος, Χ. Ι. Σιδηρόπουλος

Υπεύθυνος Υλης
Χ. Ι. Σιδηρόπουλος
Ταχ. Θυρίδα 11313
541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τιμή Τεύχους Δρχ. 50
Επίσης Συνδρομή:
Εσωτερικού Δρχ. 200
Εξωτερικού Δολλάρια 5

Επιταγές - Εμβάσματα
ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ Χ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑΧ. ΘΥΡΙΔΑ 10469
54110 Θεσσαλονίκη

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.
Τα υπογεγραμμένα άρθρα εκφράζουν
τις απόψεις των συγγραφέων.

Φωτοστοιχειοθεσία
Grafomanager ο.ε.
Βενιζέλου 22, Τηλ. 281.188, 285.024

Εκτύπωση
Δημ. Αλτιντζής
Προμηθέως 5, Τηλ. 512.598

ΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΣΑΜΟΥΗΛ

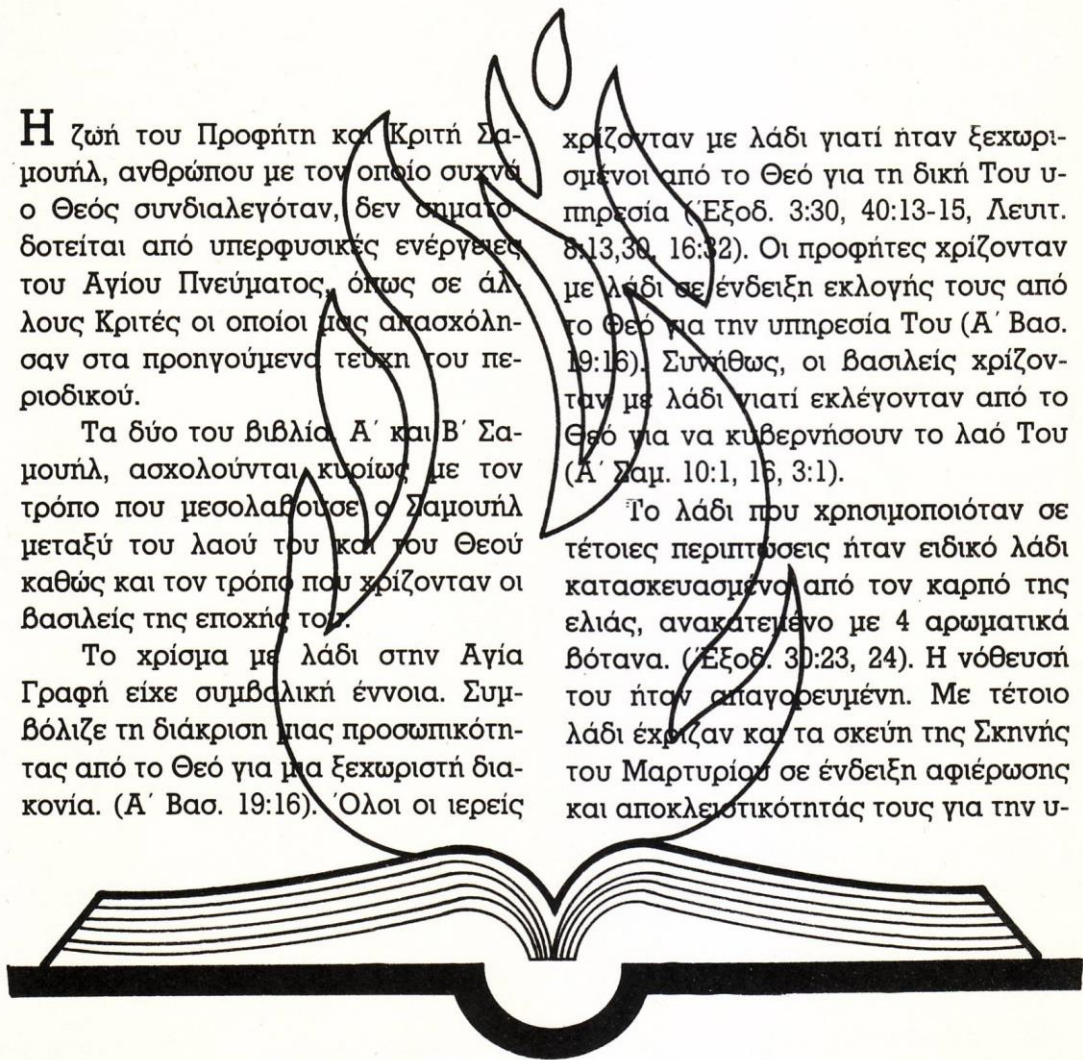
Η ζωή του Προφήτη και Κριτή Σαμουήλ, ανθρώπου με τον οποίο συχνά ο Θεός συνδιαλεγόταν, δεν σηματοδοτείται από υπερφυσικές ενέργειες του Αγίου Πνεύματος, όπως σε άλλους Κριτές οι οποίοι μας απασχόλησαν στα προηγούμενα τεύχη του περιοδικού.

Τα δύο του βιβλία Α΄ και Β΄ Σαμουήλ, ασχολούνται κυρίως με τον τρόπο που μεσολάβησε ο Σαμουήλ μεταξύ του λαού του και του Θεού καθώς και τον τρόπο που χρίζονταν οι βασιλείς της εποχής του.

Το χρίσμα με λάδι στην Αγία Γραφή είχε συμβολική έννοια. Συμβόλιζε τη διάκριση μιας προσωπικότητας από το Θεό για μια ξεχωριστή διακονία. (Α΄ Βασ. 19:16). Όλοι οι ιερείς

χρίζονταν με λάδι γιατί ήταν ξεχωρισμένοι από το Θεό για τη δική Του υπηρεσία (Έξοδ. 3:30, 40:13-15, Λευιτ. 8:13,30, 16:32). Οι προφύτες χρίζονταν με λάδι σε ένδειξη εκλογής τους από το Θεό για την υπηρεσία Του (Α΄ Βασ. 19:16). Συνήθως, οι βασιλείς χρίζονταν με λάδι γιατί εκλέγονταν από το Θεό για να κυβερνήσουν το λαό Του (Α΄ Σαμ. 10:1, 16, 3:1).

Το λάδι που χρησιμοποιόταν σε τέτοιες περιπτώσεις ήταν ειδικό λάδι κατασκευασμένο από τον καρπό της ελιάς, ανακατεμένο με 4 αρωματικά βότανα. (Έξοδ. 30:23, 24). Η νόθευσή του ήταν απαγορευμένη. Με τέτοιο λάδι χρίζαν και τα σκεύη της Σκηνής του Μαρτυρίου σε ένδειξη αφιέρωσης και αποκλειστικότητας τους για την υ-

πηρεσία του Θεού.

Το λάδι που χρησιμοποιούσαν στην ανάδειξη κάποιου προσώπου για το έργο του Θεού συμβόλιζε πάντα το **χρίσμα του Αγίου Πνεύματος**. Σε όλη την Αγία Γραφή το λάδι είναι ένα από τα σύμβολα του Αγίου Πνεύματος. Συμβολίζει το πραγματικό χρίσμα, το **«χρίσμα από του Αγίου»** που στην Καινή Διαθήκη προσφέρεται σε κάθε ποτό (Α΄ Ιωάν. 2:20).

Η ζωή του Σαμουήλ, όπως αναφέραμε στην αρχή, δε σηματοδοτήθηκε από υπερφυσικές ενέργειες του Αγίου Πνεύματος. Ο ίδιος όμως ήταν άνθρωπος του Πνεύματος. Ο Θεός μιλούσε συχνά μαζί του και του αποκαλυπτόταν με προφητείες που επαληθεύονταν αμέσως. Τέτοια διαπιστευτήρια προφήτη συγκέντρωνε ο Σαμουήλ γι αυτό και ο λαός Ισραήλ δεν δίστασε να τον αποδεχτεί για προφήτη του και να τον αναδείξει σε κριτή του σε ώρες πολύ δύσκολες για την εθνική του ιστορία.

Η κιβωτός βρισκόταν σε ξένα χέρια· είχε κλαπεί. Η Σηλώ είχε καταστραφεί και οι Φιλιισταίοι συνεχώς εμπλέκονταν σε μάχες μαζί τους που στοίχιζαν τη ζωή πολλών χιλιάδων ανθρώπων. Είκοσι χρόνια σκοτεινά και οδυνηρά για το λαό Ισραήλ που τον κάνουν να αναστενάζει και να αναζητεί το πρόσωπο του Θεού. Για πρώτη φορά, μετά το θάνατο του Ιησού του Ναυή, οι δώδεκα φυλές του Ισραήλ ενώνονται και αποβάλλουν από ανάμεσά τους τους ξένους θεούς. Η πρώτη αναζωπύρωση αρχίζει στη Μισπά όπου γίνονται εξομολογήσεις και νηστείες. Οι Φιλιισταίοι βλέπουν τη συγ-

κέντρωση, της αποδίδουν πολιτικό χαρακτήρα και τους επιτίθενται.

Οι Ισραηλίτες ωστόσο μένουν αμετακίνητοι στις θέσεις τους και ζητούν από τον προφήτη του Θεού να προσευχηθεί. Ο Σαμουήλ προσεύχεται και ο λαός Ισραήλ κερδίζει τη μάχη. Ούτε σ' αυτό το σημείο αναφέρεται ονομαστικά η επέμβαση του Αγίου Πνεύματος. Η παρουσία όμως και το έργο Του είναι ζωντανό και φανερό παντού.

Τα τελευταία του χρόνια ο Σαμουήλ τα πέρασε στη διακονία του Θεού μεσολαβώντας για το λαό του και κρίζοντας βασιλείς, μα και οι Ισραηλίτες θέλησαν να αλλάξουν, παρά τη θέληση του Θεού, το κυβερνητικό τους σύστημα, από Θεοκρατικό να το κάνουν βασιλικό.

Ο Σαούλ

Πρώτος βασιλιάς αναδεικνύεται ο Σαούλ.

Για την ανακήρυξή του σε βασιλιά ακολουθήθηκε ο ίδιος τρόπος που συνηθίζονταν για κάθε βασιλιά. Ο Θεός προετοίμασε τον προφήτη Του και μετά ακολούθησε το χρίσμα με λάδι (Α΄ Σαμ. 10:1). Όμως, κάτι το ιδιαίτερο συμβαίνει στο Σαούλ, που δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας. Ο Σαούλ φαίνεται να παραξενεύεται από την ενέργεια αυτή του Θεού. Από τις αντιδράσεις του αφήνει να δημιουργηθεί η εντύπωση πως δεν εκζητούσε το πρόσωπο του Θεού από την παιδική του ηλικία. Άλλωστε όταν κάθηκαν τα ζώα του πατέρα του δεν σκέφθηκε να καταφύγει στον προφή-

τη του Θεού. Ήταν ο υπηρέτης του που του είπε να πάνε στο Σαμουήλ και να ζητήσουν τη συμβουλή του.

Έπειτα, η συγκεκριμένη δήλωση στο εδάφιο (Α΄ Σαμ. 10:9) «ο Θεός έδωσεν εις αυτόν άλλην καρδιάν» τη στιγμή που γύρισε τα νώτα του για να φύγει, δηλώνει αναμφισβήτητα πως τότε αναγεννήθηκε ο Σαούλ.

Η ζωή του σηματοδοτήθηκε από δύο το πολύ ξεχωριστές επεμβάσεις του Αγίου Πνεύματος που προσθέτουν κάποια ιδιαιτερότητα στην ιστορία του, γι αυτό αξίζει να τις προσέξουμε.

Η πρώτη επίσκεψη στο Σαούλ από το Πνεύμα το Άγιο έγινε ενώ επέστρεφε στο σπίτι του. Στο δρόμο συνάντησε μια ομάδα από προφήτες που έψαλλαν και προφήτευαν με τη συνοδεία μουσικών οργάνων, τυμπάνων αυλών και κιθάρων (Α΄ Σαμ. 10:10). Άρχισε τότε και ο Σαούλ να προφητεύει. Δεν αναφέρει η Γραφή τι είδους προφητεία έκανε και αν είχε η προφητεία του τα χαρακτηριστικά που συγκέντρωναν άλλες προφητείες όπως του Μωυσή, του Σαμουήλ και του Ιερεμία, που προάγγελαν γεγονότα που αφορούσαν το μέλλον. Η προφητεία αυτή ήταν μια έξαρση της καρδιάς μάλλον που πηγή της είχε την εμπνευση του Αγίου Πνεύματος.

Η επόμενη επίσκεψη του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του Σαούλ ήταν όταν ο λαός Ισραήλ είχε κλάψει πικρά ακούγοντας το αντίτιμο της συνθηκολόγησης με τους Αμμωνίτες, το δεξι

μάτι κάθε Ισραηλίτη. Τα νέα έφτασαν στα αυτιά του Σαούλ και «εξήφθει» η οργή του. Τότε **«επήλθεν επί τον Σαούλ Πνεύμα Θεού»** (Α΄ Σαμ. 11:6). Χάρη στην επέμβαση αυτή, ο λαός Ισραήλ κέρδισε τη μάχη και η νίκη επισφράγισε τη μονιμότητα του Σαούλ στο θρόνο. Όμως ο Σαούλ δεν εκτίμησε όλες αυτές τις εκδηλώσεις της χάρις του Θεού γι αυτό και δε χάρηκε το θρόνο όσο θα το επιθυμούσε.

Ο Σαούλ, δυστυχώς, δεν είχε καταλάβει πως το πνεύμα της Παλαιάς Διαθήκης δεν είναι μόνο θαύματα και νίκες αλλά και **υπακοή στο θέλημα του Θεού και πίστη**. Γι αυτό σε λίγο «το Πνεύμα του Κυρίου απεσύρθη απ' αυτόν και πνεύμα πονηρόν παρά Κυρίου ετάραττεν αυτόν» (Α΄ Σαμ. 16:14).

Η λεπτομέρεια αυτή είναι κάπως δύσκολο να ερμηνευτεί και πιο δύσκολο να γίνει κατανοητή. Όμως με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε πως το πνεύμα αυτό δεν ήταν δαιμονικό, υπό την έννοια του πνεύματος της Καινής Διαθήκης. Ήταν μάλλον ένα πνεύμα κρίσης που πείραζε το Σαούλ κατά διαστήματα και τον έκανε να συμπεριφέρεται παράλογα. Μερικοί παρομοιάζουν την περίπτωση αυτή με εκείνη που αναφέρεται στην προφητεία του Μιχαία προς το βασιλιά του Ισραήλ (Α΄ Βασιλ. 22:19-23).

Εκείτο που διαπιστώνουμε είναι ότι ενώ η χάρη του Θεού είχε εγκαταλείψει το Σαούλ η κρίση Του συνέχιζε να στρέφεται εναντίον του.

Οι Μαθητές

μετά την

Πεντηκοστή

Σημεία που αποτέλεσαν τα κύρια χαρακτηριστικά της ζωής των μαθητών μετά την πληρωσή τους από το Πνεύμα το Άγιο:

Θα έλεγε κανείς πως έγινε μια στροφή 180 μοιρών στη ζωή των μαθητών μετά την Πεντηκοστή, το πραγματικό ορόσημο της εκκλησίας του Χριστού. Η αλλαγή τους άρχισε από μέσα και εκδηλώθηκε προς τα έξω. Η ζωή τους απέκτησε ευρύτερο νόημα προς κάθε κατεύθυνση, **έγινε πιο πρακτική**. Από φίλαυτοι που ήταν έγιναν πιο ευαίσθητοι στις ανάγκες των άλλων.

Χριστιανοί της Πράξης.

Μετά την Πεντηκοστή «οι πιστεύοντεςείχαν τα πάντα κοινά». (Πράξ. 2:44,45).

Μετά την Πεντηκοστή οι πληρωμένοι με το Πνεύμα το Άγιο «επώλουν τα κτήματα και τα υπάρχοντα αυτών και διεμοίραζαν αυτά εις πάντας, καθ' ην έκαστος είχε κρίνειαν».

Μετά την Πεντηκοστή, οι πιστοί είχαν κοινά τραπέζια. (Πράξ. 6:1-2).

Μετά την Πεντηκοστή, οι πιστοί ήταν πιο φιλόανθρωποι. (Πράξ. 9:36).

Μετά την Πεντηκοστή, οι μαθητές της Αντιόχειας της Συρίας, έστειλαν βοήθεια στους αδελφούς της Ιουδαίας για να τους συμπαρασταθούν στην πείνα που τους απειλούσε. (Πράξ. κεφάλ. 11).

Μετά την Πεντηκοστή, όπως φαίνεται από τα προηγούμενα εδάφια, το Εγώ πεθαίνει και οι μαθητές γίνονται πιο ευαίσθητοι στις ανάγκες των άλλων.

Πολλοί, δυστυχώς, έχουν την αντίληψη πως η προσευχή είναι η μόνη λύση στα προβλήματα της ζωής και υποτιμούν την αξία του «ελαίου και του οίνου». Ο Χριστός όταν ήταν στη γη δεν περιόρισε τη διακονία Του μόνο στη θεωρητική πλευρά της ζωής, προχώρησε και στην πρακτική της πλευρά. Θεράπευσε τους κωλούς, τους τυφλούς, τους παραλυτικούς και τάισε τους πεινασμένους.

Οι πρώτοι πιστοί μετά την Πεντηκοστή ήταν **Χριστιανοί της πράξης**.

Υποτάσσονταν στο Πνεύμα το Άγιο.

Είμαστε πραγματικά **πλήρεις Πνεύματος Αγίου** όταν υποτασσόμαστε στη στρατηγική και την οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Οι πρώτοι πιστοί κατευθύνονταν πάντα από το Πνεύμα το Άγιο και οδηγούνταν απ' Αυτό στις ενέργειές τους.

Θα ρωτήσει κανείς, μα έχει στρατηγική το Πνεύμα το Άγιο; Το Πνεύμα το Άγιο είναι ο εφευρέτης και ο διοργανωτής της στρατηγικής. Συντονίζει πολλά μέσα και τρόπους μαζί για να φέρει σε πέρας τους σκοπούς Του.

1. Είναι το Πνεύμα της Αληθείας. Σαν Πνεύμα αληθείας μας αποκαλύπτει την αλήθεια και μας φανερώνει το Χριστό (Ιωάν. 14:17). Δεν υπαγορεύει αυτά που πρόκειται να συμβούν στο μέλλον αλλά τα συντονίζει ώστε ο Λόγος του Θεού να επαληθεύεται και η παντοδυναμία του Θεού να φαίνεται.

2. Είναι Πνεύμα Ικεσίας. Το Πνεύμα το Άγιο ερευνά τις καρδιές των ανθρώπων (Ρωμ. 8:26), γνωρίζει τα βάθη του Θεού (Α' Κορ. 2:10) και βάζει βάρος στην καρδιά των πιστών για προσευχή. Άραγε, οι εκκλησίες σήμερα τονίζουν την προσευχή όσο θα έπρεπε και προσεύχονται όσο προσεύχονταν οι πρώτοι πιστοί μετά την Πεντηκοστή; Ο Λουκάς λέει: «ούτοι πάντες ενέμενον ομοθυμαδόν εις την προσευχήν και την δέσπιν... και ενέμενον εν τη διδαχή των αποστόλων, και εν τη κοινωνία και εν τη κλάσει του άρτου και εν ταις προσευχαίς». (Πράξ. 1:14, 2:42).

3. Εμπνέει την Τάξη. Το Πνεύμα το Άγιο οργάνωσε όλη τη δημιουργία του κόσμου με τάξη (Ψαλμ. 104:30). Μπορεί να οργανώσει με τάξη τα προγράμματα και τις δραστηριότητες της εκκλησίας, για να αποβούν για τη δόξα του Θεού, αν Του το ζητήσουμε και Του το αναθέσουμε.

4. Εμπνέει τον Ευαγγελισμό. Μετά την Πεντηκοστή ανάβει η φωτιά της διάδοσης του Ευαγγελίου στην καρδιά των πιστών. Οι μαθητές σκορπίζουν παντού για να κηρύξουν το σωτήριο μήνυμα του Χριστού. Τους διακρίνει ένας διακαής πόθος, να κάνουν και άλλους μετόχους του Ευαγγελίου. Τίποτα δεν τους σταματά: ούτε βλασφημίες, ούτε δεσμά, ούτε φυλακή, ούτε μάρτυρία. Αψηφούν τα πάντα και επιδίδονται στον προσωπικό ευαγγελισμό, που δεν ξέρει όρια ούτε σύνορα. Φτάνει μέχρι τα πέρατα της γης.

Βιβλικός ευαγγελισμός είναι αυτός που γίνεται **με σκοπό να κάνουμε μαθητές και όχι μόνο ακροατές.**
Συμπέρασμα

Πιστοί γεμάτοι με Πνεύμα Άγιο είναι αυτοί που δεν περιφρονούν το Λόγο του Θεού, δεν υποβιβάζουν την αξία του Αγίου Πνεύματος και δεν λυπούν το πρόσωπό Του. Η παράλειψη ενός από τους «όρους» αυτούς αποδυναμώνει τη μαρτυρία της Πεντηκοστής.

Εκείνο που έκανε τους πρώτους πιστούς γεμάτους με Πνεύμα Άγιο ήταν αυτό που **έκαναν** μετά την προσωπική τους Πεντηκοστή.

Περιοδικό «World Pentecost»
George H. Dawe

Οι ρίζες της Πεντηκοστής Μιλάνε...

**50 χρόνια
ευλογημένης συζυγικής ζωής**

Πενήντα χρόνια αρμονικής συμβίωσης με τη γυναίκα της «νεότητάς του». Γνώστης της αλήθειας από την παιδική του ηλικία, αναγεννήθηκε στην εφηβική του ηλικία, πληρώθηκε με Πνεύμα Άγιο στις 6 Ιανουαρίου του 1940, δούλεψε με ζήλο στον αγρό του Κυρίου, χειροτονήθηκε εργάτης του Ευαγγελίου από τη Σύνοδο των Αποστολικών Εκκλησιών Πεντηκοστής, ποίμανε την εκκλησία της Καβάλας από το θέρος του 1967, στα 80 του χρόνια εξακολουθεί να είναι το δεξί χέρι του γιού του που είναι τώρα ποιμένας της εκκλησίας της Καβάλας. Αυτός είναι ο αδελφός μας Γιάννης Χ. Σιδηρόπουλος. Θα αφίσομε τον ίδιο να μας μιλήσει για τη ζωή του.

«Γεννήθηκα στο Σέμε της Κερασούντας το 1910 από Ευαγγελικούς γονείς. Ο πατέρας μου ήταν πολύ αυστηρός. Από τις συμβουλές και τη νοουθεσία του δεν έλειπε συχνά η παιδεία της ράβδου. Στερήθηκα τη μητέρα μου όταν ήμουν παιδί ακόμα.

Το 1918 μεταναστεύσαμε στην Ελλάδα μαζί με άλλους Έλληνες. Σταματήσαμε πρώτα στη Θεσσαλονίκη. Μετά πήγαμε στη Βέροια για λίγα χρόνια αλλά καταληξαμε στην Κατερίνη γιατί εκεί έμεναν οι περισσότεροι συγγενείς μας. Ήμουν δραστήριο μέλος της Ευαγγελικής Εκκλησίας Κατερίνης. Ήμουν πρόεδρος της νεολαίας και μερικές φορές κήρυττα το Λόγο του Θεού.

Το 1935 δυο αγαπτητοί αδελφοί απ' το εξωτερικό, ο αδελφός Μάμαλης και ο αδελφός Δικτυόπουλος, επισκέφθηκαν την πόλη μας. Ύστερα από μερικές γνωριμίες που είχαν με πιστούς απ' την Ευαγγελική εκκλησία, τους προσκάλεσε ο ποιμένας της να μιλήσουν απ' τον άμβωνα.

Το μήνυμά τους ζωντανό, δυναμικό, μίλησε σε πολλές καρδιές. Μεταξύ αυτών και στη δική μου. Δυστυχώς όταν μαθεύτηκε πως ήταν της Αποστολικής εκκλησίας η συμπεριφορά μας απέναντί τους άλλαξε. Όμως η φωτιά μέσα μας άναψε και η περιέργειά μας για αυτό που το λέγανε «βάπτισμα με Πνεύμα Άγιο» κορυφώθηκε. Αποτέλεσμα να αρχίσουμε κατ' οίκον συναθροίσεις για να μάθουμε περισσότερα για τη νέα αυτή διδασκαλία, που στην πραγματικότητα δεν ήταν νέα αλλά για μας ήταν επειδή δεν είχαμε διδαχτεί τίποτα για το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος εκεί που ηγαίναμε.

Όλα όσα ακούγαμε γύρω από το Πνεύμα το Άγιο, τις γλώσσες, τα χαρίσματα, τη δύναμη που παίρνει ο πιστός όταν βαπτίζεται με Πνεύμα Άγιο διέγειραν τόσο πολύ το ενδιαφέρον μας που άρχισε ένας αγώνας στην προσευχή για την εκζήτηση της δωρεάς αυτής. Δεν άργησε ο Κύριος να 'ρθει και με την παρουσία Του να κορέσει αυτή τη δίψα της ψυχής μας.

Πρώτη βαφτίστηκε με Άγιο Πνεύμα η αδελφή Θεοδώρα Δεληγιαννίδου, έπειτα μερικοί άλλοι, μετά ο αδελφός μου ο Τιμόθεος και ύστερα από ένα μήνα βαφτίστηκα κι εγώ. Μίλησα με γλώσσες που δεν είχα μιλήσει ποτέ στη ζωή μου. Πήρα μεγάλη δύναμη και φούντωσε ο ζήλος μου για τον Κύριο περισσότερο.

Παρά τα 80 χρόνια στην πλάτη μου εξακολουθώ να εργάζομαι για τον Κύριο. Επισκέπτομαι την εκκλησία των Σερρών και ενθαρρύνω τους αδελφούς. Συνεχίζω να συμμετέχω στις δραστηριότητες των εργατών της Συνόδου.

Θέλω να δώσω μια συμβουλή στους νεότε-

ρους εργατες του Ευαγγελίου: «να έχουν και να δείχνουν υπομονή και να περιμένουν με υπομονή. Μόνον έτσι θα δουν καρπό στη διακονία τους».

Την εποχή που πήγαινα στις συναθροίσεις της Πεντηκοστής, ο Θεός εργαζόταν στην καρδιά κάποιου άλλου προσώπου της συζύγου μου. Νέα, όμορφη, μόλις 17 χρόνων. Ας αφήσουμε την ίδια να μας πει την ιστορία της.

«Αγαπούσα τον Κύριο από μικρό κορίτσι. Όταν μιλούσα για Αυτόν, πριν ακόμα Τον γνωρίσω για προσωπικό μου Σωτήρα, δάκρυα γέμιζαν τα μάτια μου. Οι γύρω μου έλεγαν πως θα γινόμουν καλογριά όταν θα μεγάλωνα. Ακόμη κι εγώ η ίδια επιθυμούσα να ήμουνα αγόρι για να γίνω ψάλτης ή παπάς και τα έβαζα με τη μητέρα μου που γεννήθηκα κορίτσι.

Κάποια μέρα μερικοί συγγενείς μου με προσκάλεσαν να πάω στη συνάθροιση. Συνάντησα αμέσως αντίδραση απ' τη μητέρα μου που ήθελε να κάθω στο σπίτι για να κοιτάω τα άλλα αδελφία μου. Με το έτσι θέλω εγώ όμως πήγα στη συνάθροιση. Τον καιρό εκείνο δεν είχαμε φώτα στους δρόμους. Όλοι κυκλοφορούσαν με φαναράκια και ήταν κάτι το ασυνήθιστο να βλέπεις νέα κορίτσια να κυκλοφορούν έξω τα βράδια.

Στη συνάθροιση κάθησα ανάμεσα στη θεία και τη γιαγιά μου. Ρουφούσα αχόρταγα κάθε λόγο που έβγαινε απ' το στόμα του αδελφού Δικτύου. Όταν τέλειωσε το κήρυγμα και δόθηκε κλίση για σωτηρία πήγα χωρίς δισταγμό μπροστά κι έδωσα την καρδιά μου στο Χριστό. Αισθάνθηκα τότε μια μεγάλη χαρά μέσα μου. Έγινε καινούργιος άνθρωπος. Πήγα πίσω στην καρέκλα μου να καθίσω αλλά έτρεμαν τα χέρια μου. Όσο πιο πολύ τα έσφιγγα εγώ για να μη με δει κανείς και νομίζει πως τρελάθηκα, τόσο πιο πολύ εκείνα έτρεμαν. Ρώτησα τη θεία μου γιατί τρέμουν τα χέρια μου κι εκείνη μου χαμογέλασε σα να ήξερε το γιατί αλλά δε μου το είπε.

Την άλλη μέρα ξαναπήγα στη συνάθροιση. Μαζί με άλλους αδελφούς που ζητούσαν να βαπτιστούν με Πνεύμα Άγιο άρχισα κι εγώ να προσεύχομαι αλλά με τα μάτια μου ανοικτά για να βλέπω τί γίνεται γύρω μου. Εγώ νόμιζα πως κάποιος ιερέας θα ερχόταν και θα μας βάπτιζε ή θα ράντιζε τα μέτωπά μας όπως συνήθως κάνουν στην Ορθόδοξη εκκλησία. Όταν ήρθαν οι αδελφοί να βάλουν τα χέρια τους επάνω μου, είδα ένα όραμα. Βρέθηκα σ' ένα ψηλό μέρος και τριγύρω μου ήταν ένα δυνατό φως. Είδα ένα τραπέζι μπροστά μου με το ποτήρι της θείας μετάληψης και ένα άλλο ποτήρι με λάδι. Με το λάδι α-

λείφτηκα ολόκληρη και το ποτήρι της θείας μετάληψης μόλις το έφερα στα χείλη μου αισθάνθηκα τελειώς καθαρή. Είδα επίσης τον παράδεισο με λογίων-λογίων λουλούδια που δεν υπάρχουν εδώ κάτω στη γη. Είδα και την κόλαση. Ο Χριστός τότε με ρώτησε πού θέλω να πάω και του απάντησα στον παράδεισο.

Στη συνάθροιση εκείνη ο Χριστός με πλήρωσε με Πνεύμα Άγιο και άρχισα να μιλώ ξένες γλώσσες. Βλέποντάς με ο Θεός μου, ο Πάνος Παναγιωτίδης, να μιλώ για τα μεγαλεία του Κυρίου έδωσε την καρδιά του στο Χριστό.

Μόλις ο πατέρας μου άκουσε π είχε συμβεί, άρχισε να ανηδρά. Δε με άφηνε να ηγαίνω στις συναθροίσεις. Οι γείτονες μάλιστα τον έβαζαν στα λόγια λέγοντάς του ότι οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι σωστοί. Εγώ όταν το άκουσα αντέδρασα αμέσως λέγοντάς του πως οι άνθρωποι αυτοί είναι πιο καλοί απ' τους Ορθοδόξους γιατί δε βρίζουν, δεν πειράζουν κανένα, δε λένε ψέματα. Ο μπαμπάς μου τότε πείστηκε και δε με εμπόδιζε πια να πάω στη συνάθροιση. Το αστείο είναι, που εγώ βαφτίστηκα με Πνεύμα Άγιο πιο μπροστά από το Γιάννη, που ύστερα από μερικά χρόνια έγινε ο άντρας μου. Είχα πάντα ανοικτή καρδιά και μεγάλη δίψα για τον Κύριο. Από τον άντρα μου δεν έχω κανένα παράπονο. Ζήσαμε μαζί 50 ολόκληρα χρόνια. Στη θλίψη, στη στεναχώρια, στις δυσκολίες ακόμη και στις στερήσεις είχαμε ειρήνη στην καρδιά μας γιατί ο Χριστός μας ένωσε με τα πλοκάμια της αγάπης Του.

Το έργο του Κυρίου δεν είναι εύκολο έργο. Σα γυναίκα ποιμένα θα ήθελα να δώσω μια προτροπή σε όλες τις γυναίκες των εργατών: να ευθαρρύνουν τους άντρες τους, να έχουν υπομονή, να φροντίζουν τη γλώσσα τους και να μην κρίνουν».

Οι αδελφοί μας αφήνουν πίσω τους έναν άξιο διάδοχό τους στο έργο, τον αδελφό Χαράλαμπο Ι. Σιδηρόπουλο. Ρίζες βαθιές και σταθερές σαν αυτές ποτέ δεν πεθαίνουν.

Ο Μωυσής – Τύπος του Χριστού

Το βιβλίο της Εξόδου, με πρωταγωνιστή το Μωυσή, μια απ' τις πιο εξέχουσες φυσιογνωμίες του προχριστιανικού κόσμου, αποκαλείται από πολλούς σχολιάστες της Γραφής βιβλίο της απολύτρωσης. Ενώ στο βιβλίο της Γένεσης έχουμε την ιστορία μιας παλιάς δημιουργίας, στο βιβλίο της Εξόδου έχουμε την ιστορία μιας νέας δημιουργίας που η χάρη του Θεού γέννησε μέσα απ' τα ίδια της τα σπλάχνα.

Ο λαός Ισραήλ είναι υπόδουλος στο Φαραώ της Αιγύπτου. Τα αυστηρά και σκληρά μέτρα της βίας αυτής φυσιογνωμίας τον κάνουν να αγανακτεί, να λυγίζει και να κράζει στο Θεό για βοήθεια. Ο Θεός τον ακούει και στέλνει τον άνθρωπο που θα τον ελευθερώσει. Είναι ο Μωυσής. Ποτέ στην ιστορία δεν επαναλήφθηκε μια τέτοια μεγάλη αποδημία σαν αυτή των δύο εκατομμυρίων λαού, και την ευθύνη την παίρνει επάνω του ο Μωυσής με τον Κύριο για βοηθό του.

Το περιστατικό θυμίζει πολύ την απελευθέρωση της ψυχής απ' την αιχμαλωσία της αμαρτίας με πρωταγωνιστή όχι άνθρωπο αλλά Θεάνθρωπο, τον Κύριο μας Ιησού Χριστό.

Κοινά σημεία που χαρακτηρίζουν τους δύο ηγέτες, τον Ιησού και το Μωυσή.

1. Προφήτης ο Μωυσής-προφήτης ο Χριστός

«Προφήτην εκ μέσου σου θέλει αναστήσει εις σε Κύριος ο Θεός σου εκ των αδελφών σου, ως εμέ» (Δευτ. 18:15). Ο Μωυσής ήταν ο μεγαλύτερος προφήτης της Παλαιάς Διαθήκης. Δυνατός στο λόγο και στενά συνδεδεμένος με τον Πατέρα. Ο μόνος που είδε ένα μέρος της παρουσίας του Θεού όπως αναφέρει η Αγία Γραφή. Πριν 1400 χρόνια προφήτεψε για έναν άλλο «προφήτη», σαν τον ίδιο, μέσω του οποίου ο Θεός θα «λαλούσε» στο ανθρώπινο γένος. «Κύ-

ριος ο Θεός σας θέλει αναστήσει εις εσάς προφήτην εκ των αδελφών σας, ως εμέ· αυτού θέλετε ακούει κατά πάντα όσα αν λαλήση προς εσάς» (Πράξ. 3:22).

2. Ο Μωυσής άφησε το παλάτι – ο Χριστός τον ουρανό.

Η καταγωγή του Μωυσή, αν και ταπεινή, το σχέδιο όμως του Θεού τον τοποθετεί μέσα στο παλάτι του Φαραώ. Υιοθετείται απ' την κόρη του Φαραώ, παίρνει, σαν γιός της, την ανώτερη μόρφωση που μπορούσε να του προσφέρει η Αίγυπτος, ζει μέσα στη κλιδή και την πολυτέλεια με πολλούς υπηρέτες γύρω του και προορίζεται για ανάδοχος του θρόνου. Όμως όλα αυτά σε λίγο ο Μωυσής τα απαρνείται θεωρώντας τα «σκύβαλα» όπως τα αποκαλεί ο μεγάλος απόστολος των εθνών, ο Παύλος και παίρνει την απόφαση «να κακουχήται με τον λαόν του Θεού, παρά να έχη πρόσκαιρον απόλαυσιν αμαρτίας» (Εβρ. 11:25). Στην εκτίμησή του ο ονειδισμός, που θα προκαλούσε η απόφασή του αυτή, χάρην του Χριστού, που Τον έβλεπε στο πρόσωπο του Πατέρα, αξίζει περισσότερο από όλους τους θησαυρούς της Αιγύπτου γιατί «απέβλεπεν εις την μισθοποδοσίαν».

Το αντάλλαγμα για τις στερήσεις, τις κακουχίες και τις ταλαιπωρίες, που θα υπέφερε μαζί με τον ταπεινό λαό του Θεού, άξιζε περισσότερο απ' το χρυσάφι και την πολυτέλεια του παλατιού.

Ο Χριστός ήταν Θεός, όπως ο Πατέρας· ήταν ίσος με το Θεό τον Παντοκράτορα· είχε την ίδια δύναμη και την ίδια θέση με τον Πατέρα. Όμως προτίμησε να πάρει «δούλου μορφή γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους» (Φιλ. 2:7) για να υπηρετήσει τους ανθρώπους και να σηκώσει το σταυρό της αισχύνης και του ονειδισμού προκειμένου να τους ελευθερώσει από τη δουλεία της αμαρτίας.

3. Ο Μωυσής υπηρέτησε το λαό του Θεού – ο Χριστός τον άνθρωπο.

Ο Μωυσής εγκατέλειψε το παλάτι του Φαραώ για να υπηρέτήσει το λαό του Θεού. Ήταν ο μόνος κριτής που έλυγε τα προβλήματά του και υπερασπιζόταν τη θέση του απέναντι στο Θεό. Η ευθύνη του ήταν μεγάλη, όμως η αγάπη για το λαό του ήταν μεγαλύτερη γι αυτό δε δίστασε να εκπληρώσει την κλίση που πήρε απ' το Θεό.

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο για να υπηρετήσει τους ανθρώπους και όχι για να υπηρετηθεί απ' τους ανθρώπους. Όλη η διακονία των τριών χρόνων Του ήταν διακονία υπηρεσίας και απάντησης στις ανάγκες του ανθρώπου. Κέντρο της προσοχής και της αγάπης Του ήταν το άτομο και όλες οι ενέργειές Του στρέφονταν προς αυτή την κατεύθυνση. Υπηρέτησε την ανθρωπότητα με τις θείες διδασκαλίες Του, τις προτροπές Του, τα θαύματά Του, τις υποσχέσεις Του.

4. Ο Μωυσής έκανε θαύματα – θαύματα έκανε και ο Χριστός.

Ο Μωυσής ήταν το όργανο της θείας δύναμης. Σε κανέναν άλλο, εκτός απ' το Χριστό, δε δόθηκε τόση μεγάλη δύναμη όση δόθηκε στο Μωυσή. Οι πληγές της Αιγύπτου, το πέρασμα της Ερυθράς θάλασσας, τα νερά της Μερρά, που από πικρά έγιναν γλυκά, τα ορτύκια στην έρημο, το νερό που βγήκε απ' την πέτρα Ραφιδείν και Μαριβά και πολλά άλλα, ήταν όλα θαύματα που έκανε ο Μωυσής με τη δύναμη του Θεού.

Ο Χριστός έκανε πολλά θαύματα. Εκτός απ' τα 35 που αναφέρονται στα Ευαγγέλια, έκανε και πολλά άλλα όπως συμπεραίνεται από τα παρακάτω εδάφια: «...πολλοί επίστευσαν εις το όνομα αυτού, βλέποντας τα θαύματα τα οποία έκαμνεν» (Ιωάν. 2:33). «Και περιήρχετο ο Ιησούς όλνη την Γαλιλαίαν...θεραπεύων πάσαν νόσον και πάσαν ασθένειαν μεταξύ του λαού» (Ματθ. 4:23, 9:35).

5. Αποδοκιμάστηκε ο Μωυσής – αποδοκιμάστηκε και ο Χριστός.

Όλες οι υπερφυσικές ενέργειες του Μωυσή μέσω του Θεού δεν κατόρθωσαν να κλείσουν τα στόματα του λαού του Ισραήλ, που συχνά τον αποδοκίμαζε και τον προκαλούσε. Η επιθυμία του λαού να επιστρέψει πίσω στα αγαθά της Αιγύ-

πτου, και ο γογγυσμός του, ήταν κάτι περισσότερο απ' ότι η υπομονή του μπορούσε ν' αντέξει.

Ο Χριστός, αντί τα «ευχαριστώ», που του χρωστούσε ο λαός για τα όσα του πρόσφερε, απέσπασε την αποδοκιμασία και τον ονειδισμό. Απέδωσαν τις θείες ενέργειές Του στον άρχοντα των δαιμονίων, το Βελζεβούλ και όχι στον Πατέρα Του.

6. Προδόθηκαν και οι δύο.

Λίγο πριν το σταυρικό Του θάνατο ο Χριστός προδόθηκε απ' τον Ιούδα για τριάντα αργύρια. Ποιος πρόδωσε το Μωυσή; Ο ίδιος ο λαός του. Ο λαός αυτός για τον οποίο άφησε το παλάτι του Φαραώ και τάχθηκε στο πλευρό του για να του προσφέρει τις υπηρεσίες του, τον πρόδωσε πάνω στο όρος Χωρήβ όταν έκανε το χρυσό μοσχάρι και το προσκύννησε για Θεό.

7. Πέθαναν και οι δύο εγκαταλειμένοι.

Ο Χριστός πάνω στο σταυρό, ο Μωυσής στο βουνό Φασγά. Με λίγους οπαδούς γύρω Του ο Χριστός, με κανένα κοντά του ο Μωυσής.

8. Απόλαυσαν και οι δύο το μισθό τους.

Ο Χριστός αναλήφθηκε και κάθισε στα δεξιά του Πατέρα. Απέκτησε όνομα επάνω από όλα τα ονόματα. Ο Μωυσής είδε από μακριά τη χώρα της επαγγελίας και οραματίστηκε τη Νέα Ιερουσαλήμ που τα θεμέλιά της δεν τα έκτισε άνθρωπος αλλά τεχνίτης και δημιουργός της είναι ο Θεός.

Καλούμαστε όλοι, σαν το Μωυσή, να αφήσουμε κάποιες γωνιές της ζωής μας που μοιάζουν με το παλάτι του Φαραώ: το κουζούρι μας, τις ανέσεις μας, τις παρέες που γίνονται εμπόδιο στην πνευματική μας αύξηση, τις υψηλές θέσεις που μπορούν να μας απομακρύνουν απ' το Χριστό.

Καλούμαστε, χάρη Χριστού, να πάρει ο καθένας μας το σταυρό του αφηφώντας τον ονειδισμό και τις αποδοκιμασίες των ανθρώπων και ν' ανέβει το τραχύ και στενό μονοπάτι που το τέλος του οδηγεί στη Νέα Ιερουσαλήμ, την πόλη του Χριστού.

Ηλίας Χατζηελευθερίου
ποιμένας εκκλησίας
Κατερίνης

**Το περιοδικό συντηρείται αποκλειστικά
από τις συνδρομές των αδελφών.
Κάθε προσφορά είναι ευπρόσδεκτη.**

Εξαιτίας της δουλειάς μου μου δίνονταν πολλές ευκαιρίες να μιλώ για το Χριστό, που δε θα τις είχα αν ήμουνα μόνο ιεροκήρυκας. Όλη η ζωή μου ήταν μια συνεχής επικοινωνία με το Θεό, ακόμη κι όταν δούλευα σαν υδραυλικός. Ζητούσα όπου πήγαινα κι όπου στεκόμουν να είμαι μια μαρτυρία για Αυτόν.

Κάποτε ένας άνθρωπος ήρθε να εγκατασταθεί στο Μπράτφορντ και ρώτησε έναν έμπορο αν ξέρει να του συστήσει κανέναν καλό υδραυλικό. «Ξέρω» του είπε εκείνος, «αλλά δεν κάνει άλλο απ' το να κηρύπτει καθώς δουλεύει. Αν μπορείς να αντέξεις να τον ακούς να μιλάει για το Θεό, σου τον συστήνω». Ο άνθρωπος απάντησε, «Θα το ρισκάρω». Αργότερα μου είπε ο ίδιος πως ευχαριστήθηκε, που με είχε για υδραυλικό του επειδή ακριβώς μιλούσα για τον Κύριο.

Ήμουνα ένας πολύ επιτυχημένος υδραυλικός αλλά δυσκολευόμουν να ζητώ απ' τους πελάτες μου τα χρέη, που με ώφειλαν. Ωστόσο εγώ έπρεπε να πληρώνω τους βοηθούς μου κάθε Σάββατο. Κάποια μέρα, που είχα ανάγκη από χρήματα και πιστεύω πως ήταν μέσα στο σχέδιο του Θεού να έχω πάντα ανάγκη από χρήματα γιατί τότε φαινόταν η δύναμή του η μεγάλη, —προσευχήθηκα και ζήτησα απ' τον Κύριο να μου πει σε ποιον να πάω. «Πήγαινε στον Επίσκοπο», μου είπε. Είχα ακούσει για τον Επίσκοπο ότι δεν πλήρωνε τα χρέη του, αλλά επειδή ο Κύριος μου είπε να πάω και ήξερα πως είχε το λόγο Του που το είπε, πήγα «διά πίστεως».

Όταν έφτασα στην εξώπορτα συ-

SMITH WIGGLESWORTH

(Σμιθ Γουίγκλσγουορθ)

Ο Απόστολος της Πίστης

βάντησα τη γυναίκα του Επίσκοπου να βγαίνει απ' το σπίτι της μαζί με μια άλλη γυναίκα. Έλπίζα να συναντήσω αυτήν αντί τον άντρα της για να με πληρώσει, αλλά όταν την είδα να φεύγει απογοητευτικά. Δε μου έμενε τώρα τίποτα άλλο παρά να πάω στον ίδιο τον Επίσκοπο. Δίστασα για μια στιγμή, μα ήξερα πως ο Κύριος μου είπε να πάω γι' αυτό κτύπησα την πόρτα. Ήρθε η υπηρέτρια να μου ανοίξει. Τη ρώτησα αν ήταν ο Επίσκοπος μέσα και μου είπε, «όχι, δεν είναι εδώ· θα επιστρέψει σε τρεις βδομάδες». «Περίεργο πράγμα, δεν το καταλαβαίνω αυτό» είπα. «Τί δεν καταλαβαίνεις; Φαίνεσαι ταραγμένος». «Ναι, είμαι πολύ ταραγμένος επειδή δεν έχω χρήματα να πληρώσω τους βοηθούς μου αύριο και καθώς προσευχόμουν με

είπε ο Κύριος να έρθω εδώ. Και τώρα μαθαίνω πως ο Επίσκοπος θα επιστρέψει σε τρεις βδομάδες». Η υπηρέτρια με ρώτησε, «πόσα είναι τα χρήματα που σε χρωστά ο κύριός μου;» «Κάπου 17.000» της απάντησα. «Έλα μέσα» μου είπε. Πήγε επάνω και σε λίγο κατέβηκε με τα χρήματα στα χέρια της. Με έκδηλη απορία την ρώτησα, «το κάνεις αυτό σε όλους;» «Όχι» μου απάντησε. «Χθες το βράδυ» της είπα «με μίλησε ο Κύριος να έρθω εδώ στις 9 σήμερα το πρωί». Εκείνη μου απάντησε, «'κείνη ακριβώς την ώρα με πλήρωνε η κυρία το μισθό μου. Αισθάνομαι να πληρώσω το χρέος του κυρίου μου από τα χρήματα του μισθού μου. «Τί ήταν αυτό που σου έκανε να το κάνεις αυτό;» τη ρώτησα. «Δεν τολμώ να σ' αφήσω να φύγεις χω-

ρίς τα χρήματα. Δεν ξέρω τί άλλο να πω». Έτσι ο Θεός μου έδειξε μια φορά ακόμη πως ό,τι δε μπορεί να κάνει ο άνθρωπος, μπορεί να το κάνει Αυτός. Τέτοια συμβάντα και πολλά άλλα σαν αυτό με βοήθησαν ν' αυξηθεί η πίστη μου.

Ένα πρωί, καθώς είμασταν όλοι καθισμένοι γύρω απ' το τραπέζι, μου είπε η γυναίκα μου, «ο Χέρολντ και ο Έρνεστ είναι άρρωστοι και πρέπει να προσευχηθούμε γι' αυτούς». Την ίδια στιγμή η δύναμη του Θεού έπεσε πάνω στη γυναίκα μου και σε μένα, βάλαμε τα χέρια μας πάνω στα παιδιά κι έγιναν αμέσως καλά. Βλέποντας το θαύμα που ξετυλίχτηκε μπροστά στα μάτια μας, οι καρδιές μας γέμισαν από χαρά. Έτσι, ο Κύριος, με τις επανειλημμένες επεμβάσεις Του στη ζωή μας, έγινε ο καλύτερος οικογενειακός μας γιατρός.

Τη μέρα 'κείνη πήρα ένα μαθητευόμενο βοηθό μαζί μου και πήγαμε να δουλέψουμε σ' ένα σπίτι, που είχε πολλούς υπηρέτες. Την προσοχή μου τράβηξε η κυρία του σπιτιού, που έδειχνε πολύ ανήσυχη. Ενώ δουλεύαμε, μπήκε ξαφνικά μέσα, με κοίταξε και έφυγε. Ύστερα από λίγο ξαναμπήκε και με σιγανή φωνή να μην την ακούσει ο βοηθός μου, μου είπε, «δεν μπορείς να στείλεις το παιδί στο εργαστήρι σου για να σου φέρει κάποιο εργαλείο;» «Τη στιγμή ακριβώς αυτή σκεπτόμουν να τον στείλω για να μου φέρει ένα σωλήνα, που τον έχω ανάγκη» της είπα. Μόλις το παιδί βγήκε απ' την πόρτα, με ρώτησε, «Πες μου, σε παρακαλώ, τί είναι αυτό που σε κάνει να είσαι τόσο χαρούμενος;» Της είπα, «σήμερα το πρωί δυο απ' τα παιδιά μου ήταν πολύ άρρω-

στα κι όταν η γυναίκα μου κι εγώ προσευχηθήκαμε, έγιναν καλά. Τότε μια μεγάλη χαρά γέμισε την καρδιά μας που, εξακολουθεί να μένει μέσα μου». «Πώς μπορώ να αποκτήσω τη χαρά αυτή κι εγώ; Το σπί μου είναι γεμάτο προβλήματα. Σήμερα το πρωί μάλωσα με τον άντρα μου κι έφυγε. Σε παρακαλώ πες μου πώς μπορώ να αποκτήσω την ειρήνη και τη χαρά που έχεις εσύ;» με ξαναρώτησε. Της απάντησα, «Ο Κύριος έσωσε τη γυναίκα μου και μένα και ξέρουμε τι θα πει να έχεις τη δύναμη του Θεού μέσα στο σπί και το Χριστό να απαντάει σε όλες τις ανάγκες και να σε γεμίζει με την ειρήνη Του και τη χαρά». «Σε παρακαλώ βοήθησέ με να αποκτήσω κι εγώ αυτά ποδ έχεις εσύ» μου είπε. «Θα σε βοηθήσω αμέσως» της απάντησα.

Ενοχλημένη από τους υπηρέτες που μπαινόβγαιναν, κλείδωσε την πόρτα του δωματίου και κρατούσε το χέρι της πάνω στο κλειδί, λες και φοβόταν μη μπει κανείς μέσα και μας διακόψει. Εκείνη τη στιγμή ο Κύριος την έσωσε. Ένωσε τη χαρά ότι οι αμαρτίες της συγχωρέθηκαν. Με ρώτησε, «πώς μπορώ να κρατήσω τη χαρά αυτή μέσα μου για πάντα;» Της είπα πως εκείνο που πρέπει να κάνει είναι να συμερίζεται την ομολογία της με τις άλλες γυναίκες και να προσεύχεται γι' αυτές.

Η διακονία μου τα επόμενα χρόνια της ζωής μου, όσο καιρό δούλευα σαν υδραυλικός, ήταν να οδηγώ άνδρες και γυναίκες, υπηρέτες και υπηρέτριες στο Χριστό. Η δουλειά μου έδινε πολλές τέτοιες ευκαιρίες. Το ότι έμενα πολλές φορές χωρίς χρήματα στο χέρι, αν και ήμουν επιτυχημένος υδραυλικός, πι-

στεύω πως ήταν στο σχέδιο του Θεού γιατί τότε Τον εμπιστευόμουν περισσότερο.

Θυμάμαι μια μέρα που πήγα να προσευχηθώ κι όπως συνήθιζα ρώτησα τον Κύριο. «Κύριε, πού θέλεις να πάω το Σάββατο για να με πληρώσουν;» Μου απάντησε, «Θα πας στον αρχιτέκτονα και θα του ζητήσεις να σου δώσει μια βεβαίωση ότι η δουλειά, που σου ανέθεσε, ήταν τελειωμένη». Υπακούοντας στις οδηγίες Του, πήγα. Μόλις έφτασα στο γραφείο του με ρώτησε, «γιατί ήρθες;» «Χρειάζομαι ένα χαρτί, που να βεβαιώνει ότι η δουλειά που μου ανατέθηκε, τέλειωσε για να μπορώ να πληρωθώ», του είπα. «Ποιά δουλειά;» με ρώτησε ξαφνιασμένος. «Η δουλειά, να επιδιορθώσω τους κλιβάνους, που μου δώσατε πριν μια βδομάδα» του είπα. Πάλι δεν πίστευε στα λόγια μου, γι' αυτό του υπενθύμισα πως με πήρε επειδή ακριβώς θα έκανα τη δουλειά γρήγορα. «Μα, πώς κατάφερες να τελειώσεις τη δουλειά τόσο γρήγορα;» Του απάντησα, «έφερα όλους τους βοηθούς μου και δουλέψαμε ώσπου να την τελειώσουμε». Επειδή πάλι δε με πίστεψε, φόρεσε το καπέλο του και πήγαμε μαζί επί τόπου για να το διαπιστώσει. Έμεινε έκπληκτος αλλά και απόλυτα ικανοποιημένος. Αμέσως μου έδωσε τη βεβαίωση για να πάω να πληρωθώ.

Πηγαίνοντας στο δρόμο είδα στη βιτρίνα ενός καταστήματος μια επιγραφή που έλεγε, «Εμπιστέψου στον Κύριο τη ζωή σου». Συνέχισα το δρόμο μου με την πίστη στην καρδιά μου πως μια και είχα εμπιστοσύνη στον Κύριο όλα θα πήγαιναν καλά.

Όταν έφτασα στο γραφείο του ι-

διοκίτη των κλιβάνων πήγα στον ταμία και του έδωσα τη βεβαίωση της αποπεράτωσης της δουλειάς. Ήταν Σάββατο πρωί. Όταν είδε τη βεβαίωση άρχισε να φωνάζει δυνατά. «Δε θα πάρεις χρήματα, δε θα πάρεις χρήματα σήμερα. Εμείς εδώ πληρώνουμε ορισμένες μέρες το μήνα, όχι όποτε θέλεις εσύ.»

Φώναζε τόσο δυνατά που νόμισα πως κάπ δεν πήγαινε καλά με το μυαλό του. Κείνη τη στιγμή άνοιξε πίσω του η πόρτα και μπήκε μέσα ο ιδιοκτήτης. Ρώτησε να μάθει τί συνέβαινε. «Δεν ξέρω» του είπα, «Έδωσα τη βεβαίωση που δήλωνε ότι η δουλειά που μου ανατέθηκε τέλειωσε και ξαφνικά άρχισε να φωνάζει». Μέσα μου είπα, «ασφαλώς ο Κύριος τον έκανε να φωνάζει τόσο δυνατά για να τον ακούσει απ' το διπλανό κτίριο το αφεντικό και να 'ρθει να δει τι γίνεται». Διάβασε το χαρτί ο ιδιοκτήτης και γυρίζοντας στον ταμία του λέει: «Πλήρωσέ τον αμέσως κι αν σ' ακούσω ξανά να φωνάζεις έτσι, θα σε απολύσω».

Βγήκα απ' το γραφείο με τα χρήματα στο χέρι δοξάζοντας τον Κύριο. Όταν έφτασα στο κατάστημα, που είδα την επιγραφή στη βιτρίνα, μπήκα μέσα και την αγόρασα. Τα λόγια της έγιναν μεγάλη ευλογία στη ζωή μου γιατί μου θύμιζαν ότι πρέπει «να εμπιστεύομαι κάθε μέρα τον Κύριο».

Αφεντικό στη δουλειά μου ήμουν εγώ κι αυτό μου έδινε το δικαίωμα να κανονίζω τις ώρες και τις μέρες που ήθελα να δουλεύω, ώστε να έχω χρόνο να επισκέπτομαι τους αρρώστους κι εκείνους με ανάγκες. Συνήθιζα να πηγαίνω στο Ληντις μια φορά τη βδομάδα σε μια συνάθροιση που πίστευαν και

δίδασκαν Θεία θεραπεία. Στην αρχή ήμουν πολύ αυστηρός στην κριτική μου απέναντι στους ανθρώπους αυτούς γιατί έβλεπα μερικοί να φοράν γυαλιά. Ρώτησα μια μέρα, «Γιατί φοράτε γυαλιά εφόσον πιστεύετε στη Θεία θεραπεία;» Αυτό με σκανδάλιζε κάπως. Αργότερα όμως έπρεπε να φορώ κι εγώ γυαλιά για να διαβάω τη Γραφή μου και πολλοί έλεγαν το ίδιο και για μένα. Ωστόσο είχα μεγάλη συμπόνοια για τους αρρώστους και επειδή είχα χρήματα να πληρώνω τα έξοδά τους, μάζευα μερικούς κάθε Τρίτη και τους έπαιρνα μαζί μου στο Ληντις. Μια μέρα είχα πάρει εννέα μαζί μου. Όταν οι πρεσβύτεροι της εκκλησίας του Ληντις με είδαν να έρχομαι, είπαν, «Έρχεται πάλι ο Γουίγκλσγουορθ κουβαλώντας αυτή τη φορά μαζί του περισσότερους. Αν ήξερε πως οι άρρωστοι αυτοί μπορούσαν να θεραπευτούν στο Μπράτφορντ όπως θεραπεύονται στο Ληντις, δεν ήταν ανάγκη να τους κουβαλάει εδώ».

Όλοι τους στην εκκλησία του Ληντις ήξεραν πώς ένιωθα για τους αρρώστους και για όλους όσους είχαν ανάγκες, γι' αυτό μια μέρα μου είπαν οι πρεσβύτεροι: «Θέλουμε να πάμε στο συνέδριο που γίνεται σε μια άλλη πόλη και σκεφτόμασταν ποιον να αφήσουμε για αντικαταστάτη. Καταλήξαμε πως εσύ είσαι ο πιο κατάλληλος». «Εγώ;» τους είπα, «εγώ να κάνω συνάθροιση θεραπείας;» Μου απάντησαν, «δεν έχουμε άλλον από σένα. Πιστεύουμε πως εσύ θα τα καταφέρεις». Σαν αστραπή πέρασε απ' το νου μου η ιδέα, «Θ' αφήσω τους άλλους να μιλήσουν κι εγώ μόνο θα διευθύνω τη συνάθροιση». Δέχτηκα.

ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΑΣ

(Α΄ Πέτρου 4:7)

«Έγένετο δε υπό της εκκλησίας ακατάπαυστος προσευχή προς τον Θεόν» (Πράξ. 12:5).

Όλοι ξέρουμε τα δραματικά αποτελέσματα αυτής της προσευχής, και όλοι ξέρουμε πως η απελευθέρωση του Πέτρου απ' τη φυλακή οφειλόταν στην προσευχή μιας κούφιας πιστών.

Ξέροντας απ' την πείρα μας κι απ' το Λόγο του Θεού πόση σπουδαιότητα παίζει η προσευχή στην ατομική μας ζωή, στην οικογενειακή και στη ζωή της εκκλησίας και γενικά του έργου, κάνουμε έκκληση σε κάθε αδελφό να προσεύχεται για τα παρακάτω αιτήματα των εκκλησιών μας (Φιλιπ. 4:6).

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Θεσσαλονίκη (Γκαρπολά 5) Ο Κύριος να δώσει μέσα στο 1991 μια αίθουσα στους εκεί αδελφούς για να μπορούν με μεγαλύτερη άνεση να εργάζονται για τον Κύριο.

Κατερίνη – Η εκκλησία τον τελευταίο χρόνο δοκιμάστηκε. Χρειάζονται οι αδελφοί παρηγοριά. Ας προσευχόμαστε και για την αναζωπύρωση της εκκλησίας που ήδη άρχισε.

Σέρρες – Η εκκλησία των Σερρών έχει ανάγκη από μόνιμο εργάτη. Προσεύχεστε και για τις νέες ψυχές που σώζονται.

Θερμά – Οι εκεί πιστοί έχουν ανάγκη από μια αίθουσα που θα τους στεγάσει. Ως τώρα συγκεντρώνονται σε σπίτια πράγμα που δυσχεραίνει το έργο.

Ηράκλειο – Ο Κύριος να ενισχύσει τους εκεί αδελφούς που δέχονται επιθέσεις και να δυναμώνει τις νέες ψυχές.

Βάγια – Ο Κύριος να ενεργήσει για το πρόβλημα της αίθουσας.

Νίκαια – Ο Κύριος να προσθέσει ψυχές στην εκκλησία και να αυξήσει τους πιστούς σε αγιασμό.

Χανιά – Ο Κύριος να βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο όλη την εκκλησία και να συνεχίσει να προσθέτει ψυχές.

Κάρπαθος – Να βρεθεί εργάτης και αίθουσα λατρείας.

«Πολύ ισχύει η δέσις του δικαίου ενθέρμως γενομένη». (Ιάκ. 5:16).

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟ

Συνέχεια

5η Ερώτηση: Με τί συμβολίζεται στην Αγία Γραφή το Πνεύμα το Άγιο;

α. Αρραβών, β. Σφραγίδα, γ. Χρίσμα, δ. Περιστερί, ε. Φωτιά, στ. Νερό-βροχή, ζ. Άνεμος, η. Ένδυμα, θ. Υπνρέτης...

6η Ερώτηση: Τί σημαίνει Αρραβών του Πνεύματος;

Σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα, (Άρθρο 1346), ΜΝΗΣΤΕΙΑ είναι η σύμβαση για μέλλοντα γάμο. (Άρθρο 402) ΑΡΡΑΒΩΝ είναι η επίδοση πράγματος κατά την κατάρτιση οποιασδήποτε σύμβασης για κάλυψη της ζημίας λόγω μη εκτέλεσης της σύμβασης. Δηλαδή είναι μια προκαταβολή, προσφορά για μια σύμβαση. Πολλές φορές όμως η έννοια του αρραβώνα συνταυτίζεται με την έννοια της μνηστείας.

Ο αρραβώνας του Πνεύματος είναι μια προσφορά, δωρεά, προκαταβολή όχι «πράγματος» αλλά ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ που προσφέρει ο Θεός για μια σύμβαση – συμφιλίωση μεταξύ Θεού και ανθρώπου. «Εκείνος δε όστις έπλασεν ημάς δι' αυτό τούτο, είναι ο Θεός, όστις και έδωκεν εις ημάς τον ΑΡΡΑΒΩΝΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ». (Β' Κορ. 5:5). «Ο δε βεβαιών ημάς μεθ' υμών εις Χριστόν, και ο χρίσας ημάς, είναι ο Θεός· όστις και εσφράγισεν ημάς, και

έδωκε τον ΑΡΡΑΒΩΝΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ εν ταις καρδίαις ημών...» (Α' Κορ. 1:21, 22) «.....εις τον οποίον (Χριστόν) πιστεύσαντες εσφραγίσθητε με το Πνεύμα το Άγιον της επαγγελίας· όστις είναι ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ημών...» (Εφεσ. 1:13, 14). Με το Άγιο Πνεύμα και το Λόγο του Θεού αναγεννίσαι (Ιωάν. 3:5) και αρραβωνιάζεσαι με το Νυμφίο Χριστό. Κάποτε στον ουρανό θα γίνει ο γάμος της Νύφης Εκκλησίας με το Χριστό. Η δωρεά του Αγίου Πνεύματος είναι μια προσφορά αλλά και μια πρόγευση της αιώνιας κληρονομιάς σου. Ο Θεός σου χαρίζει από τώρα μια γεύση της αιωνιότητας και της κληρονομιάς που σου επιφυλάσσει (Α' Πέτρ. 1:4). Τώρα προκαταβολή, αρραβώνας... τότε ολοκλήρωση της δόξας Του.

7η Ερώτηση: Τί σημαίνει σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος;

Η σφραγίδα συμβολίζει:

α. Ιδιοκτησία.

«...εις τον οποίον ηλίπισατε... και επιστεύσατε ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗΤΕ με το Πνεύμα το Άγιον της επαγγελίας· όστις είναι ο αρραβών της κληρονομιάς ημών...» (Εφεσ. 1:13, 14). «Και μη λυπείτε το Πνεύμα το Άγιον του Θεού, με το οποίον ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗΤΕ διά την ημέραν της απολυτρώσεως». (Εφεσ. 4:30). Τα λόγια αυτά απευθύνονται από τον απόστολο Παύλο στους Χριστιανούς της Εφέσου, άνθρωποι που ήταν εξοικειωμένοι με το εμπόριο. Συγκεκριμένα ο Μ. Pearlman γράφει: «Στην Εφεσο ήταν πολύ αναπτυγμένο το εμπόριο. Ερχόταν ο έμπορος στο λιμάνι, διάλεγε το εμπόρευμα που ήθελε να αγοράσει, το πλήρωνε και το σφράγιζε. Μετά έδινε εντολές στο δούλο του να το παραλάβει. Από τη στιγμή εκείνη το εμπόρευμα ήταν ιδιοκτησία του. Του ανήκε». Ο Θεός ήρθε, με το Άγιο Πνεύμα μας αναγεννά και μας σφραγίζει. Ανήκουμε σ' Αυτόν· είμαστε δικοί Του και μια μέρα θα στείλει το Γιο Του να μας παραλάβει στην αιώνια κληρονομιά μας. Είμαστε «σφραγισμένοι» μέχρι την ημέρα της απολυτρώσεώς μας. Μέρα λύτρωσης είναι η μέρα της αναγέννησής μας. Μέρα απολυτρώσεως είναι η μέρα της α π ο γ ε ί ω σ ή ς μας. (Λουκ. 21:28).

β. Βεβαιότητα–Πιστοποίηση.

«Η σφραγίς της αποστολής μου είσθε σεις εν Κυρίω» (Α' Κορ. 9:2). Το πιστοποιητικό της αποστολής του αποστόλου Παύλου στους Κορινθίους, που

αμφισβητούν την αποστολικότητά του, ήταν οι ίδιοι οι Κορίνθιοι που οδηγήθηκαν στο Θεό και σώθηκαν από τη διακονία του ίδιου. Η συγγένειά μας σε σχέση με το Θεό βεβαιώνεται από το Πνεύμα το Άγιο.

γ. Γνησιότητα.

Πολλές φορές για το γνήσιο της υπογραφής σφραγίζουμε το έντυπο. Το Πνεύμα το Άγιο μας δίνει τη βεβαιότητα της γνησιότητας της «υιοθεσίας» μας όταν υπάρχουν αμφιβολίες γι' αυτήν. «Το Πνεύμα συμμάρτυρει με το πνεύμα ημών, ότι είμεθα τέκνα Θεού» (Ρωμ. 8:16).

δ. Εξουσία.

Οποιοδήποτε έγγραφο χωρίς σφραγιδα δεν έχει εξουσία. Το εξιτήριο, η διάγνωση, το πιστοποιητικό.... οποιαδήποτε βεβαίωση για να έχει κύρος, εξουσία, πρέπει να συνοδεύεται από το ΕΘΕΩΡΗΘΗ με ΣΦΡΑΓΙΔΑ. «Αλλά θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθει το Άγιον Πνεύμα ἐφ' υμᾶς» (Πράξ. 1:8). Όποιος παίρνει το Άγιο Πνεύμα παίρνει δύναμη-εξουσία.

ε. Ολοκλήρωση μιας πράξης.

Στο τέλος κάθε συμφωνητικού τοποθετείται σφραγιδα. «Ηγόρασα παρά του Αναμεῖλ τον αγρόν.... ἐζύγησα προς αὐτόν τα χρήματα.... ἔγραψα το συμφωνητικόν, και ΕΣΦΡΑΓΙΣΑ» (Ιερ. 32:9, 10). Με την τοποθέτηση της σφραγίδας ολοκληρώθηκε η πράξη. Με τη σφραγιδα του Αγίου Πνεύματος μέσα μας ολοκληρώνεται το λυτρωτικό έργο του Θεού.

ζ. Ενσωμάτωση—Δόξα.

«Διά του ενός Πνεύματος εβαπίσθημεν εις εν σῶμα» (Α' Κορ. 12:13). Όπως όταν έχεις ένα σάκκο με πράγματα, τον σφραγίζεις και τον στέλνεις στον προορισμό του, έτσι και η ζωή του πιστού. Με την αναγέννηση του Αγίου Πνεύματος και του Λόγου «βαπτίζομαστε» δηλαδή ενσωματωνόμαστε στο σώμα του Χριστού και με τη σφραγιδα του Αγίου Πνεύματος «σφραγίζομαστε» ώστε «η ζωή μας είναι κεκρυμμένη μετά του Χριστού εν τῷ Θεῷ» όταν ο Χριστός η ζωή ημών φανερωθεί τότε και σεις μετ' αυτού θέλετε ΦΑΝΕΡΩΘΕΙ ΕΝ ΔΟΞΗ» (Κολ. 3:3,4). Τώρα η ζωή μας είναι «σφραγισμένη με το Άγιο Πνεύμα» κρυμμένη... ενσωματωμένη στο σώμα του Χριστού, στο μέλλον τί δόξα την περιμένει!

8η Ερώτηση: Τί σημαίνει το Χρίσμα;

Το «άγιον χριστήριον ἔλαιον» (Έξοδ. 30:22–25) ήταν λάδι παρασκευασμένο από τέσσερα εκλεκτά αρώματα. Μ' αυτό χρίστηκε η Σκηνή του Μαρτυρίου, τα σκεύη της, και οι ιερείς (Έξοδ. 30:26–30). Με αυτό το χρίσμα—λάδι, χρίζονταν οι προφῆτες, οι βασιλείς και οι ιερείς (Α' Σαμ. 10:1, Α' Βασ. 1:39). Αυτό γενικά για την Παλαιά Διαθήκη. Στην Καινή Διαθήκη όλοι οι Χριστιανοί χρίζονται με άλλο χρίσμα, το Άγιο Πνεύμα. «Και σεις έχετε χρίσμα από του ΑΓΙΟΥ, και γνωρίζετε πάντα... Το χρίσμα το οποίον ελάθετε απ' Αυτού, ΕΝ ΥΜΙΝ μένει, και δεν έχετε χρείαν να σας ΔΙΔΑΣΚΕΙ τις· αλλά καθώς σας ΔΙΔΑΣΚΕΙ..... θέλετε ΜΕΝΕΙ ΕΝ ΑΥΤῶ» (Α' Ιωάν. 2:20, 27) «... ο χρίσας ημάς, είναι ο Θεός» (Β' Κορ. 1:21). Το χρίσμα αυτό που μας διδάσκει, που μένει μέσα μας, που λαβαίνουμε από τον Άγιο (Χριστό) είναι το Άγιο Πνεύμα.

Το χρίσμα σα Λάδι.

α. Φωτίζει

Η επάφωτη λυχνία είχε μέσα της λάδι για να φωτίζει. Η εκκλησία έχει μέσα της το Άγιο Πνεύμα και φωτίζει...

β. Συντηρεί

Όπως ένα αυτοκίνητο για να κινείται πρέπει να λιπαίνεται έτσι και ο Χριστιανός για να κινείται πρέπει να πληρώνεται με το Άγιο Πνεύμα.

γ. Μαλακώνει

Το λάδι μαλακώνει όλα. Το Άγιο Πνεύμα δίνει «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, αγαθοσύνη, ΠΡΑΟΤΗΤΑ, εγκράτεια...» (Γαλ. 5:22).

9η Ερώτηση: Τί δεν είναι το Χρίσμα;

Δεν είναι το άγιο μύρο που ο ιερέας αλείφει το νεοβάπτιστο βρέφος σε διάφορα σημεία του σώματος λέγοντας: «Σφραγίς δωρεάς Αγίου Πνεύματος, Αμίν». Το άγιο μύρο παρασκευάζεται από 40 περίπου αρωματώδεις ουσίες και λάδι ελιάς. Το παρασκευάζει μόνο ο Πατριάρχης της Μεγάλης Πέμπτῃ. Από αυτόν το προμηθεύονται οι Μητροπολίτες... και χρίζουν τις εικόνες, τους βασιλείς... τα παιδιά στο βάπτισμα. Το άγιο μύρο, ή χρίσμα το παίρνουν από άνθρωπο. Το Γραφικό χρίσμα, δηλαδή το Άγιο Πνεύμα το παίρνουμε από τον Άγιον (=Χριστό) Α' Ιωάν. 2:20, από το Θεό. (Β' Κορ. 1:21).

Χαράλαμπος Ι. Σιδηρόπουλος
Καθάλα

Συνεχίζεται

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

46η ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Μια πρόγευση του ουρανού, θα μπορούσε να πει κανείς, ήταν η 46η Συνέλευση της Συνόδου των Αποστολικών Εκκλησιών Πεντηκοστής Ελλάδας, που έγινε στην αδελφική εκκλησία της Γκαρπολά 5, Θεσσαλονίκης. Σε όλες τις συζητήσεις και τα θέματα που αναπτύχθηκαν, κυριαρχούσε ομοψυχία, σύμπνοια και αδελφσύνη. Το κυριότερο μέρος των εργασιών καταναλώθηκε σε συζήτηση γύρω από την πρόοδο, την ανάπτυξη του έργου και τον ευαγγελισμό της χώρας μας. Παράλληλα αναπτύχθηκαν ζωτικές για την εκκλησία φύσεως θέματα, όπως είναι η ίδρυση νέων έργων, η σωστή λειτουργία του χαρίσματος της προφητείας, η μουσική μέσα στην εκκλησία και η Νεολαία και η Εκκλησία.

Μαζί μας ήταν και ο αδελφός Θανάσης Κατσιγιαννης που πρόσφατα επισκέφθηκε τη χώρα μας για να προετοιμάσει το έδαφος για Χριστιανικές

Σε μία φάση δοξολογίας

νικές τηλεοπτικές εκπομπές. Το σώμα της Συνόδου σύσσωμο τάχθηκε στο πλευρό του αδελφού μας δηλώνοντας ότι θα τον συμπαρασταθεί και θα τον ενισχύσει στο δύσκολο έργο που έχει αναλάβει.

Ιδιαίτερη ευχαρίστηση έδωσε σε όλους μας όταν κάθε εργάτης του Ευαγγελίου ανέπτυξε τη δραστηριότητα της εκκλησίας του. Ακούστηκαν τότε βαπτίσεις εν ύδατι, βαπτίσεις εν Πνεύματι και σωτηρίες ψυχών αθανάτων. «Ναι, το Πνεύμα κινείται όπως είπαν οι προφήτες» ακόμη και μεταξύ των ξενόφωνων, Γιουγκοσλάβων, Αλβανών, Τσιγγάνων που επισκέπτονται κατά καιρούς τη χώρα μας.

Ακούστηκε ακόμη, παραλίες, πανηγύρια και λεωφορεία να μετατρέπονται σε κινητούς άμβωνες και να χρησιμοποιούνται για αφητηρίες στο κήρυγμα του Ευαγγελίου με πολλές ψυχές να αγγίζονται και να ομολογούν το Χριστό για Σωτήρα τους.

Μαζί με όλα αυτά που αναφέρθηκαν, ήρθε και το φιλόξενο πνεύμα, που έδειξαν οι αδελφές της εκκλησίας, να συμπληρώσει και να επισφραγίσει την επιτυχία της 46ης συνέλευσης της Συνόδου για την οποία δίνουμε όλη τη δόξα στον Κύριο.

ΧΑΝΙΑ-ΗΡΑΚΛΕΙΟ-ΡΕΘΥΜΝΟ

Αρχές Αυγούστου, μια ομάδα από μερικούς νέους ξεκίνησε για το όμορφο και φιλόξενο νησί, την Κρήτη. Κύριος σκοπός μας ήταν να φέρουμε το μήνυμα του Ευαγγελίου σε πεινασμένες καρδιές και να ενθαρρύνουμε τους εκεί αδελφούς στον αγώνα τους κατά της αμαρτίας.

Ύστερα από μια προετοιμασία με πολύ προσευχή αρχίσαμε το ταξίδι μας για τη μεγα-

λόνησο. Πρώτος μας σταθμός το πλοίο που μας μετέφερε. Οι ήχοι των ύμνων με τη συνοδεία κιθάρας μάζεψαν γρήγορα τον κόσμο γύρω μας. Μέσα σε μια φιλική ατμόσφαιρα δώσαμε απλά αλλά ζωντανά το Λόγο του Θεού, συμμεριστήκαμε τις προσωπικές μας μαρτυρίες και απαντήσαμε σε πολλές ερωτήσεις.

Την άλλη μέρα το πρωί φτάσαμε στα Χαγιά. Νωρίς κάθε μέρα μέχρι αργά το βράδυ κηρύτταμε το Ευαγγέλιο του Χριστού στους δρόμους, την αγορά και την παραλία δίνοντας πολλά φυλλάδια. Οι συναθροίσεις στην τοπική εκκλησία ήταν ιδιαίτερα ευλογημένες. Μας δόθηκε η ευκαιρία να επισκεφτούμε τις αγροτικές φυλακές και να δώσουμε το μήνυμα της ελευθερίας που χαρίζει ο Χριστός στους δέσμιους της αμαρτίας.

Στο Ηράκλειο, με τη συμπαράσταση της τοπικής εκκλησίας, επισκεφθήκαμε πολλές πλατείες και δρόμους μοιράζοντας εκατοντάδες φυλλάδια. Ιδιαίτερα μας ικανοποίησαν οι προσωπικές επαφές με κείνους που ήθελαν να μάθουν περισσότερα για το Θεό. Κι εδώ επισκεφθήκαμε τις φυλακές και δώσαμε το μήνυμα του Ευαγγελίου στους 100 περίπου κρατούμενους.

Ο επόμενος σταθμός μας ήταν το Ρέθυμνο. Κι εκεί φέραμε ένα μήνυμα χαράς και ελπίδας στους αδελφούς, μοιράσαμε πολλά φυλλάδια και είχαμε αρκετές προσωπικές επαφές.

Όλοι οι νέοι που πήραν μέρος στο ευαγγελιστικό αυτό ταξίδι διέθεσαν τις άδειές τους ενώ άλλοι διέκοψαν τις δουλειές τους για να βρεθούν μαζί μας και να γίνουν συνεργάτες Θεού στο έργο Του. Κι αυτό γιατί αγαπούν τους απομακρυσμένους αδελφούς τους, αγαπούν και τις χαμένες ψυχές.

Εκ μέρους της επιτροπής των Νέων
Δημήτριος Κουσέρας
Θεσσαλονίκη

ΡΟΔΟΣ-ΚΑΡΠΑΘΟΣ-ΚΩ

Είμασταν πάλι μαζί. Μια ομάδα απ' την Καβάλα, Σέρρες, τη Θεσσαλονίκη, την Αθήνα και τον Πειραιά, ξεκινήσαμε μ' ένα κοινό σκοπό όλοι να υψώσουμε το όνομα του Χριστού στην εξόρμηση αυτή. Μαζί με τον υπεύθυνο της εκκλησίας Ρόδου, τον αδελφό Ντίνο Κούκουρα, μοιράσαμε φυλλάδια, εφημερίδες (τα Πνευματι-

Στο Σάλακο της Ρόδου

κά Νέα) ψάλλαμε ύμνους, δώσαμε την ομολογία μας. Αυτή τη φορά πολλοί τουρίστες άκουσαν το μήνυμα της αγάπης του Χριστού. Μεταξύ αυτών και μια εικοσάχρονη Γερμανίδα που έδωσε την καρδιά της στο Χριστό. Γράφει απ' τη Γερμανία ότι πηγαίνει σε μια εκκλησία, μελετά το Λόγο του Θεού και ο Κύριος την ελευθέρωσε από τις φοβίες που είχε.

Μια άλλη ομάδα επισκέφθηκε την Κάρπαθο και την Κω. Κι εκεί ο Κύριος εργάστηκε μέσα απ' τους ύμνους, τις ομολογίες και τα φυλλάδια.

Εκείνο που μας έδωσε ιδιαίτερη χαρά ήταν η επίσκεψή μας στο Σάλακο, ένα χωριό έξω απ' τη Ρόδο. Με τα μεγάφωνα του αστυνομικού τμήματος μαζεύτηκαν οι κάτοικοι του χωριού και μας δόθηκε η ευκαιρία να υψώσουμε και πάλι το όνομα του Κυρίου. Η μητέρα του αδελφού Ντίνο, παρά την προχωρημένη ηλικία της, πήγε περπατώντας στο χωριό και έδωσε την ομολογία της πως τη θεράπευσε ο Κύριος από πολλές αρρώστιες. Αποτέλεσμα πολλές καρδιές να αγγιχθούν και πολλά μάτια να βουρκώσουν από δάκρυα. Πρώτα ο Θεός, του χρόνου θα είμαστε και πάλι μαζί για μια άλλη εξόρμηση, για μια άλλη νίκη για τον Κύριο.

Μαρίνα Καραβά
Πειραιάς

EURO-FIRE

Στις 22-26 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε στη Λισαβώνα της Πορτογαλλίας το συνέδριο της Euro - Fire με κύριο ομιλητή τον αδελφό R. Bonke.

Είχα τη χαρά να είμαι μεταξύ των 300 ΕΛ-

Euro - Fire «'90» Λισαβόνα

λήνων που παραβρέθηκαν εκεί και να δω με τα μάτια μου τα θαυμάσια που κάνει ο Κύριος σε όσους Τον εκζητούν με ανοικτή καρδιά.

Σκοπός του συνεδρίου ήταν να μεταδοθεί η φωτιά του Αγίου Πνεύματος σε όλη την Ευρώπη. Τα κάρβουνα που έσβυσαν ν' ανάψουν με μια φωτιά που όλο θα φουντώνει και ποτέ δε θα σβύνει.

Στις ευαγγελιστικές συναθροίσεις, που γίνονταν στο μεγάλο πάρκο της Λισαβώνας, και που τις ονόμαζαν «Festeval de Vida», συναθροίσεις «Φεστιβάλ Ζωής», πολύς κόσμος ερχόταν απ' το θάνατο στη ζωή, απ' το σκοτάδι στο Φως. Εκεί το Πνεύμα το Άγιο συμμαρτυρούσε και επιβεβαίωνε το Λόγο του Θεού με θαύματα: απελευθερώσεις από δαιμόνια, ναρκωτικά και σωματικές θεραπείες.

Ενθαρρυντικό ήταν το μήνυμα που ακούστηκε από δύο-τρεις ομιλητές ότι η Ελλάδα θα σωθεί κι όχι μόνο θα σωθεί αλλά θα επηρεάσει και τις γύρω χώρες. «Για να γίνει όμως αυτό, είπαν, χρειάζεται ενότητα, προσευχή και ευαγγελισμός». «Η προσευχή χωρίς ευαγγελισμό μοιάζει με βέλος που μένει πάνω στο τόξο», ήταν κι αυτή μια προτροπή του Αγίου Πνεύματος που έγινε από κάποια αδελφή. «Ας πάρουμε το τόξο κι ας ρίξουμε το βέλος και το Άγιο Πνεύμα θα βρει το στόχο». Μ' αυτόν τον τρόπο η Ελλάδα θα σωθεί.

Το συνέδριο αυτό θα μου μείνει αξέχαστο κι οι ευλογίες του θα είναι ζωντανές πάντα μέσα μου.

Μαρία Ιωακειμίδου
Θεσσαλονίκη

Η.Π.Α.

Brooklyn-Νέα Υόρκη. Ένας αληθινός φάρος μέσα στο πυκνό σκοτάδι της αμαρτίας, είναι η μικρή κοινωνία των πιστών της αδελφικής μας εκκλησίας που ιδρύθηκε το 1981 και ποιμαίνει ο αδελφός Δημήτρης Κοσπέτας. Με βαθιά την επιθυμία να μεταδώσουν τα χαρμόσυνα νέα της σωτηρίας στους 70.000 ομοεθνείς τους που ζούν εκεί, νοίκιασαν μια αίθουσα κι άρχισαν να κάνουν συναθροίσεις.

Από τη συνάθροιση στο Brooklyn, N.Y.

Λέει ο αδελφός: «Οι πρώτες μέρες ήταν πολύ δύσκολες. Με αγωνία ψάχναμε να βρούμε τους συμπατριώτες μας ανάμεσα στους ξένους για να τους μιλήσουμε για το Χριστό. Κάθε μέρα σχεδόν βγαίναμε στους δρόμους και μοιράζαμε φυλλάδια. Στην αρχή δοκιμαστήκαμε πολύ γιατί είμασταν νέοι και δεν είχαμε κανένα έμπειρο εργάτη του Ευαγγελίου να μας βοηθήσει. Ο Θεός όμως δεν μας άφησε. Μας κράτησε από το χέρι και μας δίδαξε με το Πνεύμα το Άγιο. Με νηστεία και προσευχή ζητούσαμε από τον Κύριο να προσθέσει ψυχές κι Εκείνος το έκανε. Από τότε που ιδρύθηκε το έργο μας σώθηκαν πολλές ψυχές, βαπτίστηκαν στο νερό και πληρώθηκαν με Πνεύμα Άγιο. Επίσης πολλοί αδελφοί μπορούν με βεβαιότητα να μιλήσουν για τη θεραπεία που πήραν από τον Κύριο. Πριν δυο χρόνια αρχίσαμε να κάνουμε ευαγγελιστικά κηρύγματα από το ραδιόφωνο με ικανοποιητικά αποτελέσματα. Πολλοί μας ζητούν Ευαγγέλια και κασέτες με κηρύγματα. Στόχος μας είναι να δούμε κάθε Έλληνα να δίνει την καρδιά του στο Χριστό. Γι' αυτό το σκοπό ζούμε στη μακρινή αυτή χώρα και σ' αυτόν στοχεύουμε κάθε ώρα και λεπτό της ζωής μας. **Σας παρακαλούμε προσέχε-**

στε για μας και για το έργο που κάνουμε μεταξύ των εδώ Ελλήνων.

Δημήτρης & Αντζέλα Κοσπέτα
Brooklyn, N.Y.

ΜΟΣΧΑ

Η εφημερίδα «Μακεδονία» της 14ης Οκτωβρίου, 1990 έγραφε: «Ο Σοβιετικός πολίτης απολαμβάνει πάλι θρησκευτική ελευθερία.

Μετά 73 χρόνια κρατικού αθεϊσμού, που μεταφράσθηκε συχνά σε αιματηρή καταπίεση κατά των πιστών κάθε θρησκείας, η Σοβιετική Ένωση απέκτησε ένα νόμο που αναγνωρίζει πλήρη θρησκευτική ελευθερία. Κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να καθορίζει ελεύθερα και ανεξάρτητα τις σχέσεις του με τη θρησκεία, να πιστεύει μόνος του ή με τους άλλους σε κάποια θρησκεία ή να μην πιστεύει σε καμία, να εκφράζει και να διαδίδει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Οι γονείς έχουν το δικαίωμα να ανατρέφουν και εκπαιδεύουν τα παιδιά τους, σύμφωνα με τις δικές τους θρησκευτικές πεποιθήσεις..... Το δικαίωμα της λατρείας αναγνωρίζεται πλήρως..... Στα νοσοκομεία, τις φυλακές και τα γηροκομεία οι θρησκευτικές υπηρεσίες πρέπει να παρέχονται όταν ζητούνται..... Βιβλία, δημοσιεύματα θρησκευτικού χαρακτήρα μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα». Άρθρο 3.

«Και θέλει κηρυχθεί τούτο το ευαγγέλιον της βασιλείας εν όλη τη οικουμένη». (Ματθ. 24:14). Ευχαριστούμε τον Κύριο που ο Λόγος Του εκπληρώνεται.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Στα αγαπητά μας αδέρφια, **Βασίλη και Μένγκα Ασαρίδη**, που αφιέρωσαν το μικρό τους Δημήτρη-Πέτρο, στις **18 Νοεμβρίου 1990**, ευχόμαστε όπως ο Κύριος τους δώσει όλα τα απαραίτητα εφόδια για την πνευματική και σωματική ανάπτυξη του μικρού τους.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Η επιτροπή του περιοδικού ευχαριστεί τις αδελφές της Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού της Πεντηκοστής (Γκαρπολά 5, Θεσ/νίκη)

Η αδελφή Δέσποινα Μαυρομάτη.

για τη χρηματική τους προσφορά (25.000 δρχ.) στο περιοδικό στη μνήμη της αδελφής **Δέσποινας Μαυρομάτη** η οποία αναχώρησε εις τον Κύριο.

Η γενναιοδωρη χειρονομία τους είναι αξιόπαινη και καλωσορίστηκε με μεγάλη ευγνωμοσύνη.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

«...Προσεκλήθη και ο Ιησούς.... εις τον γάμον». Το όντι η παρουσία του Κυρίου ήταν ζωντανή και διάχυτη μέσα στη μικρή αίθουσα της Αποστολικής Εκκλησίας Καβάλας, όταν δυο αγαπητά πρόσωπα, ο Γιάννης Ιορδανίδης απ' την Καβάλα και η Άννα Θεοδωρίδου απ' τις Σέρρες έδωσαν υπόσχεση γάμου στις **27 Οκτωβρίου, 1990**. Στο νέο ζευγάρι ευχόμαστε κάθε ευλογία παρά Κυρίου στην καινούργια ζωή τους.

Στιγμιότυπο από το γάμο.

Αγαπητά αδέρφια,

Ζούμε σε δύσκολους καιρούς.

Η αμαρτία όλο και απλώνεται. Κατακτάει τρυφερές καρδιές, αιχμαλωτίζει νιάτα, διαλύει οικογένειες.

Παράλληλα όμως η αγάπη του Θεού απλώνεται... Αγκαλιάζει με τη σωτήρια χάρη εκατομμύρια ανθρώπους απ' όλα τα στρώματα, απ' όλα τα χρώματα.

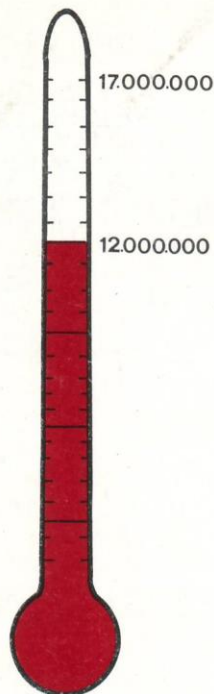
Το Άγιο Πνεύμα όλο και πιο δυναμικά εκχέεται «επί πάσαν σάρκα», ετοιμάζοντας την ένδοξη Νύμφη – την εκκλησία για τη μεγάλη εκείνη **ΜΕΡΑ: Μαράν Αθά.**

Ενώ ο κόσμος ετοιμάζεται για... πόλεμο, εμείς ως **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ** για μια παγκόσμια επίσκεψη του Αγίου Πνεύματος που θα αναστατώσει την οικουμένη όλη.

Μπροστά στα μηνύματα που παίρνουμε, «θέλετε ακούσει πολέμους και φήμας πολέμων» ας μη ξεχνούμε την προτροπή της τελευταίας σελίδας της Αγίας Γραφής: «ο δίκαιος ας γίνει έπι δίκαιος και ο άγιος ας γίνει έπι άγιος» (Αποκ. 22:11).

**Η επιτροπή του περιοδικού
«Παράκλητος»**

Αγαπητοί αδελφοί,

Ο απόστολος Παύλος, όταν έγραφε στους πιστούς, τους υποδείκνυε πώς πρέπει να είναι η συμπεριφορά τους απέναντι των αδελφών τους. Στους πιστούς της Ρώμης είπε: «Χαίρετε μετά των καιρόντων και κλαίετε μετά των κλαιόντων (Ρωμ. 12:15). Στους πιστούς της Γαλατίας συνέστησε «Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε» (Γαλ. 6:2). Οι συστάσεις του στους αδελφούς ήταν αλληλεγγύη, συμμετοχή, συμπαράσταση.

Ευχαριστούμε τον Κύριο και όλους τους αδελφούς, που στην έκκλησή μας για βοήθεια για την αγορά μιας αίθουσας, που τόσο πολύ ανάγκη έχουμε, μας συμπαραστάθηκαν εφαρμόζοντας έτσι τις συστάσεις του Παύλου.

Ο υδράργυρος όμως του θερμομέτρου πρέπει ν' ανέβει λίγο πιο ψηλά ακόμη, αν θέλουμε να αγοράσουμε μια αίθουσα που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες μας. Ως τώρα με προσπάθειες πολλές μαζέψαμε ένα σεβαστό ποσό υπό μορφή δανείου και δωρεών, αλλά αυτό δε φτάνει.

Έτσι, αδελφοί ερχόμαστε και πάλι να κάνουμε ακόμη μια έκκληση συμπαράστασης, ιδιαίτερα σε κείνους που ξέχασαν να ανταποκριθούν ως τώρα στο αίτημά μας. Σας παρακαλούμε μη μας αγνοείτε. Όσοι από σας παραυρέθηκαν τον περασμένο Οκτώβριο στις συνελεύσεις της Συνόδου, που έγιναν στην εκκλησία μας, ασφαλώς θα διαπιστώσανε το πρόβλημα του χώρου που αντιμετωπίζουμε. Η ανάγκη για μια μεγαλύτερη αίθουσα είναι επιβεβλημένη και η επιθυμία μας είναι να την αποκτήσουμε μέσα στο χρόνο αυτό. Αργότερα κι εμείς με τη σειρά μας θα βοηθήσουμε άλλες εκκλησίες που έχουν την ίδια ανάγκη. «Δίδετε και θέλει σας δοθεί».

Φιλόλογος Σιδηρόπουλος
Ποιμένας εκκλησίας
Θεσσαλονίκης (Γκαρπολά 5)

Υ.Γ. Για περισσότερες πληροφορίες επί του θέματος μπορείτε να απευθυνθείτε σε μένα, στο τηλέφωνό μου (031) 225.388 ή στην Ταχ. Θυρίδα 10469, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

**Μη κοιτάξεις στους δικούς σου πόρους
αλλά στου Κυρίου τους θησαυρούς.**
